

Fragments

Henry David Thoreau

Traducció de David Cuscó

FLÂNEUR.

1. A un home, de què li serveix tenir prou per menjar i beure, i tot el que li cal per anar vestit, si, a canvi, perd l'ànima? (*Essays from Harvard*, 1834-1837)

2. De la mateixa manera que les obres que el pintor esbossa per diversió quan té una estona lliure sovint són superiors a les seves produccions més elaborades, les idees que sovint ens sobrevenen, per dir-ho d'alguna manera, *espontàniament* són molt més belles que les que neixen en la nostra ment quan ens concentrem en un tema en concret. (ibíd.)

3. Tothom pot pensar, però ben pocs saben expressar els seus pensaments. (ibíd.)

4. Si cada dia tots dediquéssim una estona a considerar el temps passat, a escriure els nostres pensaments i sentiments, a calcular els guanys diaris, per tal de poder detectar les monedes falses que han anat a parar als nostres cofres i, per dir-ho així, passar comptes amb la nostra ment, no només la nostra experiència diària augmentaria enormement —perquè aleshores els sentiments i les idees estarien més ben definits—, sinó que estaríem preparats per passar a una nova pàgina, havent llegit atentament l'anterior, i no continuariem mirant sense ganes la mateixa sense ser capaços de distingir-la d'una de nova. (ibíd.)

5. Allà on els delictes identificats com a mereixedors de la pena capital constitueixen una categoria nombrosa i els petits robatoris i falsificacions se situen al mateix nivell que l'assassinat, l'assalt i coses així, sembla que la llei pretengui el fracàs de la seva finalitat. (ibíd.)

6. Així doncs, sembla que el benestar de la societat demana un cert grau de rectitud, però aquest grau ha de ser més o menys proporcionat a l'ofensa. Si perdem de vista aquesta distinció, el càstig esdevé tan injust com inútil. No hem d'actuar seguint el principi que el delictes s'ha d'evitar tant sí com no, costi el que costi. Això és clarament erroni. (ibíd.)

7. Els plaers innocents i fàcils d'obtenir constitueixen la felicitat més perdurable de l'home: són els que la literatura i la imaginació són capaços de proporcionar-nos i estan en disposició de fer-ho. (ibíd.)

8. A diferència de la majoria d'altres plaers, els de la Imaginació no són ni passatgers ni evanescents; l'exercici n'augmenta els poders més que no pas els desgasta. Els vells troben tant plaer com els joves a somiar truites i fer castells en l'aire a partir d'aquests fragments de diferents concepcions. (ibíd.)

9. Cada frase formulada, cada paraula pronunciada, queda formulada o pronunciada, per bé o per mal; res no es perd. (ibíd.)

10. Una nació pot ser molt civilitzada i, tanmateix, li pot faltar saviesa. La saviesa és el resultat de l'educació, i, com que l'educació consisteix a fer sorgir o desenvolupar el que hi ha dins l'home, per contacte amb el No-jo —és a dir, amb la Vida—, està molt més segura en mans de la Natura que en les de l'Art. (ibíd.)

11. Un home pot dedicar dies sencers a l'estudi d'una única espècie d'organisme microscòpic, invisible a ull nu, i convertir-se, així, en el fundador d'una nova branca de la ciència, sense haver avançat gens en els grans objectius pels quals va rebre la vida. (ibíd.)

12. És més fàcil convèncer la raó d'un home que regular-ne els sentiments. (ibíd.)

13. És veritat que se'm demana que respecti els sentiments del meu veí, a casa seva, però la por de no agradar al món no hauria d'influenciar gens les meves accions. (ibíd.)

14. Allà on existeix, [l'esperit comercial] segur que esdevé l'esperit dominant, i com a conseqüència natural, infon en tots els nostres pensaments i afectes un grau de l'egoisme que el caracteritza; ens tornem egoistes en el nostre patriotisme, en les nostres relacions domèstiques i en la nostra religió. (*The Commercial Spirit of Modern Times*, 1837)

15. Si deixem que els homes, fidels a la seva naturalesa, cultivin les afeccions morals i duguin vides virils i independents; si deixem que considerin les riqueses com a mitjans i no com a una finalitat de l'existència, mai més no tornarem a sentir a parlar de l'esperit comercial. El mar no s'estancará, la terra continuarà tan verda com sempre, i l'aire serà igual de pur. Aquest món curiós on vivim és més meravellós que còmode, més bonic que útil: per tant, cal admirar-lo i gaudir-ne més que no pas fer-lo servir. (ibíd.)

16. D'alguna manera, l'ordre de les coses s'hauria d'invertir: el setè dia hauria de ser el dia de treball de l'home, en el qual es guanyés la vida amb la suor del front, i els altres sis dies, el sàbat dels afectes i l'ànima, durant el qual recorreria aquest vast jardí, i beuria les influències suaus i les revelacions sublimes de la Natura. (ibíd.)

17. Cada aspecte de la natura ensenya que l'extinció d'una vida deixa espai per a una altra. (*Journal*, 24/10/1837)

18. El meu desig és saber què he viscut, per tal de saber com viure d'ara endavant. (ibíd., 12/11/1837)

19. L'infern sencer pot cabre en una espurna. (ibíd., 19/12/1837)

20. Encara que el mirem per una escletxa o per un forat, el món no és menys bonic. (ibíd., 16/01/1837)

21. Si tenim dues orelles i una boca és per escoltar més i parlar menys. (ibíd., 7/02/1838)

22. Les persones no neixen de cop en la societat, quan tot just arriben al món. El món que són amaga durant un temps el món que habiten. (ibíd., 14/03/1838)

23. El silenci és el refugi universal, la seqüela de tots els discursos del dia i de totes les accions estúpides —com un bàlsam per a les nostres penes—, tan benvingut després de la sacietat com [després] de les decepcions. (ibíd., 15/12/1838)

24. Cal una persona perquè una habitació estigui en silenci. (ibíd., 9/02/1839)

25. L'únic remei per a l'amor és estimar més.
(ibíd., 25/07/1839)

26. La natura suporta la inspecció més minuciosa. Ens convida a situar la mirada al nivell de la fulla més petita i adoptar el punt de vista que un insecte té d'aquest pla. (ibíd., 22/10/1839)

27. Aproveiteu els vostres penediments tant com pugueu; mai no reprimiu la vostra pena: cuideu-la i acaroneu-la fins que ofereixi un interès separat i integral. Penedir-se profundament és tornar a viure.
(ibíd., 13/11/1839)

28. Els homes han fet guerres responent a un instint més profund que la pau. La guerra no és altra cosa que violentar la pau. (ibíd., 12/1839)

29. No hi ha cap definició adequada de la poesia que no sigui poesia en si mateixa.
(ibíd., 26/ 01/ 1840)

30. Les vides més exemplars que ofereix la història sempre han consistit en una retirada de la vida, en un desig de rentar-se'n les mans, d'observar-ne la mediocritat, i de no voler tenir-hi res a veure. (ibíd., 8/04/1840)

31. Un passeig ben d'hora al matí és una benedicció per tot el dia. Als meus veïns, que s'han llevat amb boira i pluja, els parlo de la sortida radiant del sol i del cant dels ocells com si es tractés d'un mite arcaic. (ibíd., 20/04/1840)

32. M'agradaria trobar l'home al bosc. Tant de bo me'l topés com un caribú o un ant salvatges.
(ibíd., 18/06/1840)

33. El cos és el primer deixeble de l'Ànima.
(ibíd., 21/06/1840)

34. El veritable artista és aquell que fa servir la seva vida com a material: cada cop de cisell ha de penetrar en la seva carn i ossos, en comptes de gratar sense esma el marbre. (ibíd., 23/06/1840)

35. La veritat sempre és paradoxal. (ibíd., 25/06/1840)

36. Quan un gos corre darrere teu, xiula-li.
(ibíd., 25/06/1840)

37. El qui no es resisteix gens mai no es rendirà.
(ibíd., 26/06/1840)

38. Si vols un escut impenetrable, queda't dins teu. (ibíd., 27/06/1840)

39. La vida d'un savi és la més extemporània, ja que viu d'una eternitat que inclou tot el temps. (*Aulus Persius Flaccus*, 1840)

40. Els nostres vicis sempre van en la direcció de les nostres virtuts, i en el millor dels casos, en són imitacions plausibles i prou. (ibíd.)

41. Que la marea diària deixi algun pòsit en aquestes pàgines, tal com deixa sorra i petxines a la costa. Així hi haurà més terra ferma. (*Journal*, 6/07/1840)

42. Cada planeta afirma que el seu centre és el del sistema. (ibíd., 8/07/1840)

43. El raig que ens alegra i ens guia brilla més sovint des de coves aïllades i per damunt d'aiguamolls i pantans que no pas des de salons il·luminats. (ibíd., 7/08/1840)

44. Per què hem de permetre que les nostres vides siguin una hora perduda i sense valor, si haurien de ser una eternitat pròspera? (ibíd., 4/8/1840)

45. Ens esforcem per prolongar els moments de confort i d'oci com si fossin la vida i no un estancament de la vida. La vida és un corrent i no pas aigua estancada. (ibíd., 12/8/1840)

46. El que sacrifiquem al present es perd eternament. (ibíd., 6/10/1840)

47. Entre les costelles d'un home hi ha prou espai i escenari per a una biografia. (ibíd., 9/11/1840)

48. En un món de pau i amor, la música seria el llenguatge universal. (*The Service*, 1840)

49. Tenim més ànsia per parlar que per ser escoltats. (*Journal*, 5/01/1841)

50. Suposo que cal més inspiració per callar que per parlar. (ibíd., 7/01/1841)

51. El que el banquer desitja, el pallasso més mediocre ho pot tenir: temps lliure i la ment en pau. (ibíd., 18/01/1841)

52. Quan conec una persona diferent de mi, em reconec del tot en la diferència. El que em diferencia dels altres és el que em fa ser jo. (ibíd., 20/01/1841)

53. Els temes transcendents de la vida humana sempre tenen una importància secundària comparats amb el que tenim entre mans, com passa amb els fusters que parlen de política entre cop i cop de martell mentre reparen un teulat. (ibíd., 23/1/1841)

54. El treball del cos és bo per al cos, el treball de l'ànima és bo per a l'ànima, i l'un i l'altra es fan bé mútuament. No deixem que s'insultin ni que separen els seus interessos. (ibíd., 23/01/1841)

55. Si l'home sempre s'adaptés a la Natura, no se n'hauria de defensar, sinó que la consideraria una mainadera constant i amiga, com fan les plantes i els quadrúpedes. (ibíd., 7/02/1841)

56. Què n'he de fer, d'aquest moment, tan semblant al temps i, tanmateix, tan apropiat per a l'eternitat? (ibíd., 7/02/1841)

57. El màxim que puc fer per al meu amic és senzillament ser el seu amic. No tinc riqueses per oferir-li. Si sap que soc feliç estimant-lo, no voldrà cap altra recompensa. I no és en això, que l'Amistat és divina? (ibíd., 7/02/1841)

58. Un home valent sempre coneix el camí, per molt complicada que sigui la ruta. (ibíd., 7/2/1841)

59. L'obstacle que impedeix que dues ànimes nobles es trobin pot ser tan insignificant! (ibíd., 15/2/1841)

60. Com un raig de sol d'estiu, no et puc dir què soc. El que soc, ho soc, i no ho dic. La més gran explicació és ser. (ibíd., 26/02/1841)

61. Tota la nostra vida és jutjada per la més mínima cosa que hàgim fet bé; n'és el resultat net. (ibíd., 28/02/1841)

62. Sovint, un malentès honest és el punt de partida d'una futura relació. (ibíd., 6/03/1841)

63. Aquest lament per una edat d'or només és un lament per homes d'or. (ibíd., 5/04/1841)

64. Som el que veiem. La fe és visió i coneixement. Les mans només serveixen els ulls. (ibíd., 10/04/1841)

65. Hi ha dues classes d'autors: els uns escriuen la història de la seva època; els altres, les seves biografies. (ibíd., 22/04/1841)

66. Passejar és un gran art. (ibíd., 26/04/1841)

67. Els homes no fracassen per manca de coneixement, sinó perquè els manca la prudència de donar preferència a la saviesa. (ibíd., 6/05/1841)

68. La meva ploma és una palanca que, com més enfonsa una punta dins meu, més profundament toca el lector amb l'altra. (ibíd., 4/08/1841)

69. Si jo no soc jo, qui ho serà? (ibíd., 9/08/1841)

70. L'experiència ens priva de la innocència; la saviesa ens priva de la ignorància.
(ibíd., 29/12/1841)

71. L'amistat és una primavera permanent.
(ibíd., 1841-1842?)

72. La mort dels amics ens hauria d'inspirar tant com les seves vides. (ibíd., 20/02/1842)